

„Az általános tapasztalat az, hogy ott, ahol a lelkész igazán odateszi magát, és szívvel-lélekkel csinálja a munkáját, a diákok szívesen járnak az alkalmakra.” Többek közt erről is beszélt Szászi Andrea református lelkész, a Református Pedagógiai Intézet munkatársa. Az egyik fő téma az „Ifi, hittanóra, konfirmáció: élmény vagy unalom?!” volt, melyről bárkivel szívesen beszélgetett az RPI sátornál.

Mi a feladata a Református Pedagógiai Intézetnek?

Elég sokrétű a feladatkörünk, de elsősorban a református oktatásügyet szeretnénk különbözőképpen szolgálni. Vannak olyan területek, amelyek konkrétan a református iskolák tanulóival foglalkoznak, nekik adunk lehetőséget tehetségük megcsillogtatására, mint ezen a mostani „Médiások képzésen” is. Emellett szakmai téren is igyekszünk támogatni a pedagógusok munkáit. Az intézmény specialitása a katechézis, a hitoktatás segítése, így minden, ami ezzel kapcsolatos, nálunk kell, hogy összefusson. Ilyen például a most folyamatban lévő általános és középiskolai tantervfejlesztés.

Mit gondolsz, milyen a jó hittanóra?

Olyan szempontból nehéz a kérdés, hogy ha az ember megkérdez egy diákot, akkor valószínűleg mást fog mondani, mint a hitoktató, vallástanár vagy lelkész. Szerintem egy ilyen alkalom akkor jó, ha Isten megérinti a fiatalokat, akik megértik és megérik Isten ígéjének jó ízét. Tehát igazából élmény, ahol valóban Isten által adott kommunikáció történik, a tanár, a diák és az Úr közt.

Ma Magyarországon hányan vesznek részt hittanoktatáson?

Körülbelül 110 ezer azoknak a száma, akik évente oktatási jelleggel hallanak Istenről, tanulnak a Bibliáról. Ebben az iskolai és a gyülekezetekben zajló órák is benne vannak.

Mennyire tartják unalmasnak, vagy épp élménydúsnak a fiatalok a hittanórákat?

Változó. Nagyon sok függ attól, hogy ki milyen gyülekezetben van, melyik iskolába jár, milyen a hitoktatója. Igazából nem lehet egyértelműen megmondani. Az általános tapasztalat az, hogy ott, ahol a lelkész igazán odateszi magát, és szívvel-lélekkel csinálja a munkáját, a diákok szívesen járnak az alkalmakra. A konfirmációs csoportokkal kapcsolatban viszonylag egyértelműbb a visszajelzés, ugyanis tudni lehet, hogy nagyon nehéz kérdés napjaink világában a konfirmáció.

Lehet-e, vagy kell-e változtatni ezeken egy-egy ilyen összejöveten?

Változtatni mindig lehet, de hogy mennyire kell, az mindig az adott gyülekezettől, hittan csoporttól függ. A legjobb hitoktatónak is meg kell újulnia, szüksége van felfrissülésre. Azon a helyen, ahol az ember azt tapasztalja, hogy elfogynak a gyerekek, érdemes elgondolkodni, hogy talán érdemes valamin változtatni. De hogy mitől lesz jobb, azt csak az oktató találhatja ki.

Mit takar a lelkészeknél a „kiégés”? Miben nyilvánulhat ez meg?

A kiégés nem csak a lelkészek körében fordul elő; hanem mindenkinél, aki saját magát, saját személyiségét teszi bele a munkájába. Ilyen esetben láthatjuk, hogy a lelkész megfáradt, úgy érzi, hogy nem képes a saját feladatát elvégezni, vagy olyan közöny van benne, hogy nem igazán tud mit kezdeni a gyülekezetével. Nem tévesztendő össze a kiégés az el- és megfáradással. Nem véletlen, hogy az Úr úgy alkotta a világot, hogy van egy szabad nap benne. Ha valaki úgy érzi, hogy nem bírja tovább, nem akar szolgálni, akkor jut el abba a fázisba, ahonnan nehéz visszakerülni. Mindenki maga érzi, hogy mikor kell megállnia, és ha szükséges, akkor segítséget kérnie.

Orbán Anita